It's all over now, Baby Blue

"TOTALVILA FÖR BENEN i tre månader, sen gör vi en ny magnetröntgen och hoppas att benmärgsödemet i symfysen är borta."

Jag sitter tyst ett ögonblick. Sedan ber jag ortopeden utveckla vad han menar med "totalvila". Han studerar mig med sina tomma fiskögon. Vad är det jag inte förstår?

Den inte allt för hjärtnupne idrottsläkaren gör klart för mig att jag riskerar att aldrig mer kunna springa om jag inte gör som han säger.

"Men om du sköter det här bra nu, kanske du kan jogga kortare sträckor när du är helt återställd. Sex, sju kilometer i alla fall."

Det dova surret från en fläkt. Sorlet från gatan utanför. Någon slår an strängarna på en gitarr och jag vänder mig om. Där i hörnet, på en pall bredvid undersökningsbritsen, sitter han: good old Bob. Hans blick är allvarlig.

"You must leave now, take what you need, you think will last
But whatever you wish to keep, you better grab it fast
Yonder stands your orphan with his gun
Crying like a fire in the sun
Look out the saints are comin' through
And it's all over now, Baby Blue"

ALDRIG MER SKA Pansarkryssaren från Nälsta få hamra ner sina ömma fötter i Stockholms gator, aldrig mer ska han få läxa upp en funktionär som är otydlig med att visa vägen eller håller muggen fel. Aldrig mer ska han få kränga på sig det blåa, bara aningens för tajta tävlingslinnet.

Det var det här det blev. Varken mer eller mindre. Högtidsstunderna har varit många. Besvikelserna lika så. Men just i det här ögonblicket, när min korta men intensiva karriär ska summeras, väljer jag stoiskt att fokusera på det positiva.

Som när jag i höjd med Odenplan på andra varvet av Stockholm Marathon 2008 fick syn på Douglas med knapp styrfart nere vid Sveavägen, och insåg att jag hade chansen att slå min bästa kompis för första gången.

"Kom igen, Dogge!" hojtade jag spelat omtänksamt när jag passerade. Själv helt fräsch liksom. En lyckad taktik!

> "Den inte allt för hjärtnupne idrottsläkaren gör klart för mig att jag riskerar att aldrig mer kunna springa om jag inte gör som han säger."

NEW YORK MARATHON förstås. Första gången under tre timmar: 2.57.05. Utan att göra ett optimalt lopp. När jag hade gått i mål och fått silverfilten om mig kom tårarna. En funktionär undrade om jag behövde "medical assistance". Jag hulkade leende till svar att jag redan hade en psykolog.

Fettmätningen på SATS.

"Många skulle beskriva det här som ett sjukdomstillstånd". Den levde jag på länge.

Hockeytacklingen på den gissningsvis tolvåriga flickan som tagit ett steg ut i banan på Å-stadsloppet i Örebro.

Utskällningen av funktionärerna på Roslags-Natta efter att ha gett mig sluttiden 17.52 när jag tydligt kunde visa att jag hade 17.49 på min egen klocka. (Marie vägrar fortfarande att visa sig på Norrtäljes gator tillsammans med mig.)

LÄKAREN KNATTRAR bekymmerslöst ner journalen på datorn. Jag noterar hans lilla kulmage, hans matta hy, det tunna fnasiga håret… Plötsligt går det upp för mig: Klart killen vill sänka en av Sveriges mest vältränade 42-åringar! Hantverkarsyndromet: Ronny längst bak i klassrummet, som i vuxen ålder får chansen att ge igen genom att slarvrenovera sina mer framgångsrika kamraters surt förvärvade innerstadslägenheter.

Kulmagen skulle inte kunna genomföra en mara om han så fick en vecka på sig. Han blir utmattad när han lirar Playstation med ungarna. Varför skulle han vilja att jag kom tillbaka i gammalt gott slag? Varför inte utnyttja sin makt? Lättare att ta ner mig på jorden än att sopa chipssmulorna från bröstet och snöra på sig dojorna själv.

NÄSTA LÄKARE ÄR av en helt annan sort. Så långt ifrån en misslyckad idrottsman med hämndbegär man kan komma. Alternativ träning går bra, tills skadan är läkt. Det som inte gör ont är okej; smärtprincipen gäller. Jag hejdar mig från att hångla upp gubben. ("Smärta" är ju ett så töjbart begrepp dessutom.)

Snart är Big Blue med i matchen igen! Innan ni vet ordet av banar han väg mellan anorektiska vättar på en tävling nära dig. VM i fotboll är lika med chansen till minst två cykelpass om dagen på trainern framför burken. "Totalvilan" spar jag till graven. RW

MÅRTEN KLINGBERG
SKÅDESPELARE, REGISSÖR OCH LÖPARE, **MAIL:** MARTEN.KLINGBERG@RUNNERSWORLD.SE